

Veljeksiä ikuisesti

LaNae H. Poulter
(Perustuu tositapahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Zimbabwessa.

Kun kasvan, käydä saanhan Mä kerran temppeleihin*, Ryan lauloi.

"Tänään temppeleihin!" Ryanin isovelji Roy sanoi.

Momma [äiti] taitteli vaatteita ja laittoi ne matkalaukkuun. "Lähdemme tänään, mutta matka temppeleihin Etelä-Afrikkaan kestää kaksi päivää", hän sanoi.

Ryan ja hänen perheensä olivat odottaneet kauan päästäkseen temppeleihin. Ja nyt oli vihdoinkin sen aika! He olisivat poissa kokonaisen viikon.

"Momma, kerro meille taas Tawananyashasta", Roy sanoi.

Momma hymyili pojille. "Tawananyasha on isoveljesi. Hän kuoli, kun hän oli vain yksivuotias. Mutta hän on yhä sinun veljesi, aivan kuten Tafadzwa ja Tatenda. Papa ja minä rakastamme kaikkia viittä poikaamme."

Ryan hymyili ajatellessaan Tawananyashaa. Tuntui hyvältä tietää, että heidän vanhempansa rakastivat heitä kaikkia.

"Juuri siksi me menemme temppeleihin", momma sanoi. "Tullaksemme sinetöidyksi yhteen perheenä ikuisesti!" Hän sulki matkalaukun. "Hakekaa nyt omat tavaranne. Nyt on temppeleiden aika!"

Roy auttoi Ryania kantamaan heidän matkalaukkunsa ulos. Papa liittyi heidän seuraansa kantaen laatikollista ruokaa, jonka momma oli valmistanut matkaa varten. Tafadzwa ja Tatenda kantoivat myös laukkujaan. Pian koko perhe lähti kävelemään kirkolle. Siellä heitä odotti linja-auto, joka vei heidät temppeleihin.

Ryan nousi linja-autoon ja istuutui Royn viereen. Linja-autoon tuli myös kolme muuta perhettä heidän seurakunnastaan. Kun kaikki olivat asettuneet paikoilleen, linja-auto aloitti pitkän ajomatkan temppeleihin.

Ryan ja Roy katsoivat ulos ikkunasta. Oli sadekaus, joten kaikki näytti vehreältä ja kauniilta. He ohittivat peltoja ja tienvarsikojuja, joissa myytiin tomaatteja, banaaneja ja perunoita. He näkivät tiellä apinoitakin! Ryan mietti, mitä muita eläimiä korkeassa ruuhikossa ja puissa mahtoi piileskellä.

Pian päivä vaihtui yöksi, ja linja-auto jatkoi matkaansa. Matka oli pitkä, mutta Ryan tai Roy eivät

valittaneet. Ryan nukahti ajatellen: *Nyt on temppeleiden aika!*

Kun he saapuivat kaupunkiin, kaikki linja-autossa katselivat ulos ikkunoista. Kuka näkisi temppeleiden ensimmäisenä?

"Siinä se on!" Roy sanoi.

Viimein oli aika mennä sisälle temppeleihin! "Nyt on temppeleiden aika!" Roy kuiskasi Ryanille, kun he kävelivät sisään. He pukeutuivat valkoisiin vaatteisiin.

Sitten pojat istuivat jonkin aikaa odotushuoneessa muiden lasten kanssa.

Pian mukava temppeleilyöntekijä vei lapset näiden vanhempien luo. He kävelivät huoneeseen, jonka keskellä oli pehmeä pöytä, jonka ääreen ihmiset voivat polvistua. Sitä sanottiin alttariksi.

"Tervetuloa sinetöimishuoneeseen", työntekijä sanoi huoneen edessä. "Tänään käytän pappeutta sinetöidäkseeni kunkin perheen yhteen ikuisesti."

Ryan ja Roy katselivat, kun kolme muuta perhettä sinetöitiin. Sitten tuli heidän vuoronsa.

Ryan ja hänen veljensä polvistuivat vanhempiensa kanssa alttarin ympärille.

Sinetöijä kutsui yhden heidän ystävästään edustamaan Tawananyashaa. Roy katsoi mommaa ja papaa asettaessaan kätensä heidän käsiensä päälle. Hän näki kyynelten valuvan momman poskille, mutta tämä hymyili leveästi.

Kun sinetöiminen oli ohi, Ryan halasi mommaa. "Te näytätte enkeleiltä", hän kuiskasi pojilleen.

"Tuntuu kuin enkeli olisi meidän kanssa", Roy kuiskasi takaisin. "Minulla on erityinen tunne sydämessäni."

"Niin minullakin", Ryan sanoi. Tuntui ihmeelliseltä olla temppeleissä ikuisen perheensä kanssa! ●

KUVITUS RACHEL HOFFMAN-BAYLES

* Lasten laulukirja, sivu 99.

Temppeleiden ansiosta me voimme olla perheemme kanssa ikuisesti!

